

# РЕШЕНИЕ

№ 1200

гр. Пловдив, 09.10.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ**, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова  
Цвета Б. Борисова

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева  
като разгледа докладваното от Николинка Г. Цветкова Въззивно гражданско дело № 20235300501510 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

Постъпила е въззивна жалба вх. № 17571/01.06.2023г. от Застрахователна компания „Уника“ АД, ЕИК 04051865 чрез пълномощника адв. Г. П. от Великотърновска АК против решение № 581 от 10.02.2023г., постановено по гр. д. № 9695 по описа за 2021г. на Пловдивски районен съд, XIII гр. с., с което осъжда на основание чл. 405, ал. 1 от КЗ „Уника“ АД, ЕИК 04051865 да заплати на К. С. И., ЕГН \*\*\*, 19 805, 29 канадски долара, с левова равностойност 25350, 77 лева, представляващи заплатени от ищцата разходи за лечение, както следва: 6 723, 03 кан. долара, дължими към „Здравни услуги Алберта“, 2 473 кан. долара на 26.07.2018г. на д-р Д. С., 1000 кан. долара на 15.08.2018г. на д-р Х. Б., 894, 29 кан. долара на д-р М. С.и 8 732, 57 кан. долара съгласно „Споразумение за заплащане на сметка“, ведно със законната лихва върху главницата от датата на депозиране на исковата молба – 23.02.2021г. до окончателното ѝ изплащане. С решението се осъжда „Уника“ АД, ЕИК 04051865 да заплати на К. С. И., ЕГН \*\*\*, сумата от 3 566, 43 лева, представляващи направени по делото разноски. Решението е постановено при участие като трето лице-помагач на „Криста-1“ ООД, ЕИК 825361386.

С въззивната жалба решението се обжалва изцяло като неправилно и необосновано, постановено при съществено противоречие с материалния закон по подробно изложени съображения. Правят се оплаквания, че ангажираните гласни и писмени доказателства не са

обсъдени от първоинстанционния съд. Оспорват се като немотивирани фактическите изводи на решаващия съд, че е сключен договор и е заплатена премия. Не били доказани и твърденията за настъпило застрахователно събитие, покрито при условията на застрахователния договор, както и вида и размера на вредите. Освен това ищцата не била материално-правно легитимирана да търси възстановяване на процесните суми, за които нямало данни да са платени от нея. Моли се за отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на ново, с което да се отхвърлят предявените искове. Претендират се разноски.

С отговора по чл. 263 от ГПК въззиваемата страна изразява становище за неоснователност на въззивната жалба и моли същата да се остави без уважение, а оспорваното решение като правилно и законосъобразно да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Третото лице-помагач чрез законния си представител в съдебно заседание изразява становище за основателност на въззивната жалба.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259 от ГПК, изхожда от легитимирано лице – ответник в първоинстанционното производство, останал недоволен от постановения съдебен акт, откъм съдържание е редовна, поради което се явява и допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно относно валидността и допустимостта на решението в обжалваната част.

В случая исковата молба, по която се е произнесъл РС Пловдив с обжалваното решение, първоначално е била подадена в Окръжен съд Пловдив, като със същата ищцата е претендирала присъждане на застрахователно обезщетение за имуществени вреди от ответника, в размер на 19 805, 29 канадски долара – заплатени от нея разходи за лечение и лихва върху тази сумата от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

В обстоятелствената част на исковата молба и с допълнителна молба вх. № 26685/04.03.2021г., депозирана след оставяне на исковата молба без движение, ищцата е конкретизирала разходите си за лечение по вид и размер и е уточнила размера на платената сума, в следния смисъл: на 26.07.2018г. заплатила сумата от 2473 канадски долара на д-р Д. С.; на 15.08.2018г. заплатила 1000 канадски долара на д-р Х. Б. и 894, 29 кан. долара на д-р М. С., като към 18.09.2020г. били заплатени 6723, 93 кон. долара от общо дължими 15438 кан. долара към Болница „\*\*\*“, а общо дължимата сума за проведеното лечение била 19805, 29 канадски долара с левова равностойност 25 350, 77 лева.

С отговора на исковата молба ответникът е направил възражение, че исковете не са родово подсъдни на окръжен съд, тъй като сбора на исковата сума е на база издадени отделни фактури, които не надхвърлят сумата от 25 000 лева и тъй като отделните суми според ответника представляват отделни искове с цена под законово определения праг от 25 000 лева, счита че същите са родово подсъдни на районен съд.

С допълнителна молба вх. № 273812/28.04.2021г. ищцата е заявила по повод

повдигнатото възражение за родова неподсъдност на исковете на окръжен съд, че не възражава делото да бъде изпратено на районен съд Пловдив.

С определение № 260817 от 29.04.2021г., постановено по т. д. № 122 по описа за 2021г. на Пловдивски окръжен съд, производството по делото е прекратено и същото е изпратено на Районен съд Пловдив, като е прието, че предмет на делото са обективно съединени осъдителни искове за заплащане на застрахователно обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в разходи за лечение, подробно индивидуализирани по отделни претенции в уточнителна молба, като всяка от платените суми към лекари на територията на Канада възлиза на сума с левова равностойност по-малка от 25 000 лева, а общият им сбор е сумата от 19 805, 29 кан. долара с левова равностойност 25350, 77 лв. Сезираният съд е приел, че цената на всеки от предявените искове е под 25 000 лв., като същевременно не е налице изключението по чл. 104, т. 6 от ГПК, доколкото с исквата молба не е предявен иск, подсъден на окръжен съд. Изложени са доводи, че всяка претенция за обезщетяване на направен разход като имуществена вреда представлява отделен иск, а сборът на обективно съединените искове не влияе на правилата за родова подсъдност. Различно е само – предвид спецификите му, при обезщетението за неимуществени вреди, което се определя глобално за всички болки и страдания от всички увреждания от едно деяние или събитие, а не съобразно отделен паричен еквивалент. По тези съображения е прието, че компетентен да разгледа всички обективно съединени искове е районният съд.

Пловдивският районен съд от своя страна е приел за разглеждане изпратеното му дело и се е произнесъл с обжалваното пред настоящата инстанция решение по иск с правно основание чл. 405, ал. 1 от КЗ, за сумата от 19 805, 29 кан. долара с левова равностойност 25350, 77 лева, представляваща заплатени от ищцата разходи за лечение, като в диспозитива на решението е описано и как се формира общата сума от отделните пера.

В хода на въззивното производство страните не правят възражение във връзка с родовата подсъдност на делото, като поддържат първоначално изразеното становище, че родово компетентен да се произнесе по предявения иск, е районен съд.

Така поддържаното становище не се споделя от настоящия състав на съда по следните съображения:

Според чл. 103 от ГПК на районния съд са подсъдни всички граждански дела, с изключение на тези, които са подсъдни на окръжния съд като първа инстанция, а съгласно чл. 104, т. 4 от ГПК исковете по граждански и търговски дела с цена на иска над 25 000 лева, с изключение на исковете за издръжка, за трудови спорове и за вземания по актове за начет, са подсъдни на окръжния съд като първа инстанция.

В случая предявеният иск по чл. 405, ал. 1 от КЗ не попада сред изключенията по чл. 104, т. 4 от ГПК и същевременно цената му надвишава 25 000 лева, поради което е родово подсъден като първа инстанция на окръжен съд. Обстоятелството, че в диспозитива на решението са описани и отделните разходи, формиращи общия размер на иска, не означава, че съдът се е произнесъл по отделни искове. Предмет на иска е една претенция за заплащане

на застрахователно обезщетение за имуществени вреди, възникнали от настъпило застрахователно събитие. Отделните пера, които формират размера на претендираното обезщетение, не представляват самостоятелни иски и не се касаят за обективно кумулативно съединени иски /в този см. определение № 198/02.06.2014г. по ч. гр. д. № 2528/2014г., II т. о. на ВКС, определение № 145/23.03.2021г. по т. д. № 1325/2020г., II т. о. на ВКС, определение № 60609/11.11.2021г. по т. д. № 544/2021г., I т. о. на ВКС/.

Предвид гореизложеното и като има предвид, че родовата подсъдност е абсолютна процесуална предпоставка за допустимостта на иска, за която съдът следи служебно до приключване на производството във втората инстанция съгласно чл. 119, ал. 1 от ГПК, а постановеното в нарушение на родовата подсъдност решение е недопустимо, настоящият състав намира, че РС Пловдив се е произнесъл извън пределите на родовата си компетентност. Поради това обжалваното решение следва да бъде обезсилено на основание чл. 270, ал. 3, изр. 2-ро от ГПК, а делото да се изпрати на родово компетентния като първа инстанция Окръжен съд Пловдив.

Доколкото с постановеното от настоящата инстанция решение не приключва разглеждането на делото, то съгласно чл. 81 от ГПК не се дължи произнасяне за разностите.

По тези съображения Пловдивският окръжен съд

## **РЕШИ:**

ОБЕЗСИЛВА решение № 581 от 10.02.2023г. на Пловдивски районен съд, XIII гр. с., постановено по гр. д. № 9695 по описа за 2021г. на същия съд.

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. д. № 1510 по описа за 2023г. на ПОС, IX в. гр. с.

ИЗПРАЩА делото на родово компетентния като първа инстанция Окръжен съд Пловдив.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_